

Arrest

nr. 86 812 van 4 september 2012
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. CHABOT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 juni 2011 het Rijk binnen en diende op 17 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 17 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Kastogram te Hobigonj, Sylhet. Uw vader was actief bij de Bangladesh Nationalist Party (BNP). In januari 2004 verliet u Bangladesh een eerste keer als gevolg van overstromingen. U reisde naar Iran waar u 4 jaar verbleef. In 2008 reisde u verder via Turkije naar Griekenland. Wegens een gebrek aan werk ging u op 5 januari 2011 toch terug naar uw dorp in Bangladesh. Op 29 mei 2011 werkte u er in uw vaders winkel. Voor de deur vond een BNP meeting plaats die echter door mensen van de rivaliserende Awami League (AL) werd aangevallen. Er ontspon zich een gewapend gevecht waarbij een AL-aanhanger overleed. Diens vader diende hierover een klacht in; ook u werd aangeklaagd. U was hier aanvankelijk niet van op de hoogte, maar de volgende dag arresteerde de politie u in uw winkel. Mensen van de AL plunderden uw winkel. U werd 3 dagen in voorarrest geplaatst en mishandeld. Uw vader zorgde er met een advocaat voor dat u vrijkwam op borg. Vervolgens stuurde uw vader u het dorp uit naar uw tante in Moulavi Bazar. Intussen regelde hij alles zodat u het land kon verlaten. Eenmaal dit in orde was ging u naar Dhaka. U verliet Dhaka op 15 juni 2011 per vliegtuig naar Italië, vanwaar u per truck verder reisde naar België. Hier vroeg u asiel op 17 juni 2011.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw relaas: gerechtsdocumenten en een kopie van uw vader zijn zakenlicentie.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal niet heeft kunnen overtuigen dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiaire bescherming zou lopen. Uw asielaanvraag is namelijk over de hele lijn dermate vaag en incoherent dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

U beweert dat u mede beschuldigd wordt van moord. Ondanks de ernst van zo'n aanklacht en de mogelijke gevolgen hiervan voor u, wist u quasi niets over deze vermeende valse zaak te kunnen vertellen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 06.04.2012, pp. 6, 8-10). Zo legt u er wel gerechtsdocumenten over neer maar blijkt u deze desondanks niet te hebben gelezen. U verklaart dat u niet goed kan lezen, maar liet na om hierover nader bij uw advocaat te informeren. Telkens u naar details wordt gevraagd, verwijst u naar uw vader en uw advocaat maar blijft zelf verder op de vlakte. Het is bevreemdend te noemen dat u uw land zou verlaten uit vrees voor een valse moordklacht, maar dat u geen interesse aan de dag zou leggen voor diens gang van zaken. Dit blijkt ook uit het feit dat u deze documenten pas 1 opvoeg vlak voor het gehoor bij het CGVS, terwijl op dat moment uw vermeende zaak al 10 maanden hangende zou zijn geweest. Meer bepaald weet u evenmin welke "officer in charge" en magistraat het onderzoek over uw zaak zouden leiden. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt echter dat dit gewoonlijk vlot geweten dient te zijn. Zo meent u ook dat er slechts 5 beschuldigten zouden zijn. De documenten die u neerlegde werden echter nader met de tolk bekeken (pp. 7, 10), waaruit bleek dat er 10 beschuldigten in deze zaak zijn, waarvan een aantal ongenoemde. Uit deze documenten blijkt overigens evenmin dat u zou zijn vastgehouden en/of dat er borg voor u zou zijn betaald. Uzelf hield evenwel staande dat dit wel het geval was. Daarnaast kan u niet aangeven wie de getuigen zouden zijn geweest en kon u niet verduidelijken of het onderzoek al dan niet nog lopende is. Aansluitend heeft u het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat de AL een ernstig motief had om u van dit vermeende geweld te betichten. Zoals u immers zelf stelt en zoals ook blijkt uit het gehoor, bent u politiek volledig onwetend. U kan niet zeggen wat het letterwoord BNP betekent, u kent de politieke beginselen van deze partij niet en u heeft geen benul van diens oorsprong (pp. 4, 5). In dit verband dient er op te worden gewezen dat het daarom ook erg onwaarschijnlijk is dat uw vader wel lokaal BNP voorzitter zou zijn geweest. Dat de AL u zou vervolgen omwille van een BNP-affiliatie of omdat uw vrienden BNP aanhangers zouden zijn geweest kan dus geenszins overtuigen. Daaraan dient te worden toegevoegd dat u zichzelf aanvankelijk niet eens ter plekke (in de meeting) situeert maar binnen in de winkel (vragenlijst CGVS, dd. 30.06.2011, p. 3 en gehoorverslag p. 8). Dat u later beweert toch buiten te hebben gestaan, of te hebben "heen en weer gelopen", lijkt eerder te wijzen op het bijsturen van uw relaas ten gevolge van een verdere vraagstelling inzake uw vermeende en weinig overtuigende betrokkenheid. Gezien u opvallend weinig over deze neergelegde documenten kon zeggen, dient er in dit licht ook te worden verwezen naar de informatie in bijlage bij het dossier, waaruit blijkt dat er in Bangladesh veel vervalste documenten circuleren. Dit kan hier derhalve niet worden uitgesloten.

Daarnaast wordt ook de rest van uw relaas gekenmerkt door inconsistenties. Zo verklaart u aanvankelijk dat u na uw vertrek van huis op veel plaatsen was. Doorgevraagd naar welke plaatsen dit in concreto waren trekt u deze bewering evenwel in (p. 2). Hetzelfde gebeurde bij navraag inzake uw politieke betrokkenheid: eerst stelt u te behoren tot de BNP, hoewel u direct daarna aangeeft toch niet politiek

actief te zijn geweest (p. 4). Zo dient er eveneens op te worden gewezen dat u geen enkel deel van uw internationale verplaatsingen met stukken kan bewijzen. Meer bepaald heeft u hierdoor niet kunnen aantonen dat u wel degelijk uit Griekenland naar Bangladesh terugkeerde in 2011, waarna u de beweerde problemen zou hebben ondervonden. Daarnaast heeft u geen identiteitsdocumenten weten neer te leggen. Hierdoor kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat gerechtsdocumenten, of enig andere documenten in verband met uw asielaanvraag, wel degelijk uzelf betreffen. Een laatste bemerking betreft de twee bijkomende valse zaken die u aanhaalt sinds uw vertrek uit Bangladesh. U verklaart dat zij uw vader aangaan, het is dus tot nader order niet vast te stellen dat "indien u in Bangladesh zou zijn geweest, u ook zou zijn aangeklaagd" (pp. 1, 2, 10).

U heeft uw asielrelaas dus niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw relaas teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert aan dat "Met de bestreden beslissing, schendt tegenpartij de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenconventie), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.3. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. De ingeroepen schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet mist derhalve juridische grondslag.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Bangladesh te zijn ontvlucht omdat hij er als zoon van een activist van de BNP werd geviséerd door de AL. Nadat er voor zijn vaders winkel een confrontatie plaatsvond tussen de BNP en de AL waarbij een lid van de AL omkwam, werd hij zelfs aangeklaagd wegens moord, gearresteerd en mishandeld. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke hiaten en vaagheden in verzoekers verklaringen, waardoor verzoekers asielaanvraag *“over de hele lijn dermate vaag en incoherent [is] dat er geen geloof aan kan worden gehecht.”*

3.3. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt echter geen identiteitsdocumenten met foto neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Verzoeker verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken *“een geboortecertificaat te hebben in Bangladesh”*, doch op het Commissariaat-generaal stelde hij in strijd hiermee dat hij *“had niets”*, wat merkwaardig is indien hij zich kon inschrijven op school en kon studeren tot *“Klas 8”* (gehoorverslag CGVS, p.4) en bovendien de zoon was van de BNP voorzitter van zijn dorp (gehoorverslag CGVS, p.5). Dat verzoeker niet aannemelijk maakt geen identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen klemmt temeer nu hij evenmin zijn reisweg staft, terwijl hij met het vliegtuig naar Europa reisde en dus minstens in het bezit moet zijn geweest van reisbescheiden. Bovendien, voor zover verzoeker stelt dat hij illegaal reisde en de grensinspectiediensten heeft kunnen omzeilen, dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Dit is in casu geenszins het geval nu verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de naam die vermeld werd op het vals paspoort waarmee hij reisde (*“naam niet gekend”*, verslag DVZ; *“eigen naam, zonder Md, enkel S.”*, gehoorverslag CGVS p.7”), en niet weet met wat voor visum hij reisde, noch met welke vliegtuigmaatschappij, noch op welke datum hij Bangladesh verliet. Dat verzoeker noch zijn identiteit, noch zijn reisweg aannemelijk kan maken klemmt temeer nu hij reeds in 2004 Bangladesh verliet, vervolgens tot 2008 in Iran en dan tot 2011 in Griekenland zou verbleven hebben. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor voorgaande vaststellingen, wat zijn algehele geloofwaardigheid aantast en een negatieve indicatie inhoudt voor het asielaanvraag te meer nu verzoeker niet aantoonde vanuit Europa naar Bangladesh te zijn teruggekeerd van 5 januari 2011 tot 15 juni 2011.

3.4. Verzoeker voert aan dat het *“onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten”* en argumenteert dat *“Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die tegenpartij aanhaalde in haar motivering, kan immers ofwel verzoeker een logische verklaring geven, ofwel betreffen het kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling.”* Verzoeker is bovendien van oordeel dat *“Tegenpartij legt teveel nadruk op en kent teveel gewicht toe aan deze kleinere en minder belangrijke elementen, terwijl de richtlijnen van UNHCR duidelijk stellen dat deze elementen niet als doorslaggevende factoren beschouwd kunnen worden in de beoordeling van een asielaanvraag.”*

3.4.1. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de vastgestelde hiaten betrekking hebben op basale gegevens die de kern raken van zijn asielaanvraag. De Raad ziet immers niet in dat indien verzoeker Bangladesh verliet omdat hij er om politieke redenen werd vervolgd, hij geheel onwetend kan zijn inzake de gerechtelijke procedure die tegen hem zou zijn aangespannen, de stand van zaken in zijn procedure niet kent noch wist niet wie er was tussengekomen in zijn zaak, en zijn verklaringen in dit verband waren in strijd met de inhoud van de documenten die hij ter adstructie had neergelegd, doch naar eigen zeggen zelfs niet had ingekeken.

3.4.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn bewering dat hij “*volstrekt ongeïnteresseerd is*” over zijn rechtszaak, “*absoluut niet geprikkeld om het fijne te weten van deze zaak*” en “*enkel is geïnteresseerd in lijf en lede*”, haaks staat op zijn bewering dat hij hiervoor moest vluchten. Immers dient verzoeker te weten of hij dient te vluchten en waarvoor hij desgevallend van zijn land verwijderd dient te blijven. Dit kan tevens worden afgeleid uit de door hemzelf neergelegde “*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*” van het “OFFICE OF THE UNITED NATIONS HIGH COMMISSIONER FOR REFUGEES”, waaruit blijkt dat van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen.

3.4.3. Verzoeker biedt evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn algehele onwetendheid inzake de BNP en bevestigt dat hij “*lak heeft aan politiek*” en “*hij politiek volledig onwetend is*” wat bezwaarlijk zijn beweerde profiel kan ondersteunen dat hij van kindsaf aan herhaaldelijk met politiek werd geconfronteerd nu zijn vader de BNP voorzitter was van zijn dorp en ook al zijn vrienden aanhangers waren van de BNP. Dat iemand met dergelijk profiel toch geheel onwetend kan zijn inzake de ideologie, oorsprong en basisprincipes van de BNP en zelfs de naam voluit van deze partij niet kent, kan dan ook bezwaarlijk overtuigen. Aldus kan niet worden aangenomen dat verzoeker die slechts gedurende enkele maanden naar Bangladesh zou zijn teruggegaan dermate met de politiek vereenzelvigd werd dat hij hiervoor vervolgd werd. Bovendien kan het niet volstaan louter te beweren dat men onschuldig is, te meer nu verzoeker van moord wordt beticht en slechts kan komen vast te staan dat dit misdrijf geen politiek verband heeft.

3.5. De gerechtsdocumenten die verzoeker neerlegde kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas *in casu* evenmin staven. Dergelijke documenten dienen immers om enige bewijswaarde te hebben te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen en een overtuigend asielrelaas wat *in casu* geenszins het geval is, temeer nu bovendien blijkt dat dergelijke valse stukken met gemak verkregen kunnen worden in Bangladesh. Tenslotte dient opnieuw te worden benadrukt dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont zodat hoe dan ook niet kan komen vast te staan dat deze stukken verzoeker aangaan.

Uit de zakenlicentie van zijn vader kan hoogstens blijken dat zijn vader professioneel actief was en de middelen had om zijn vertrek naar het buitenland te financieren.

3.6. Aldus stelt de Raad vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is over de hele lijn, en de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag besloten heeft.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven

uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK